

Deliris 'De España'

Julio de España era, fins ara, el president més original que ha tingut la Diputació d'Alacant: l'únic a fer concursos de disseny de milotxes i a repartir mapes falsos pels col·legis. Però el seu últim deliri, el dia de la província, no és nou: ja el feia Franco.

“**L**a Diputació Provincial d'Alacant disposarà les calesses suficients perquè tant la bellesa del foc com dames d'honor i reines desfilen pels carrers d'Alacant fins arribar a la plaça de bous, on rebran l'aplaudiment de tot el públic que vaja a la correguda de bous”. Així de clara, i d'optimista, era la nota de premsa que la Diputació d'Alacant va distribuir per tal de donar a conèixer el darrer invent del seu president, Julio de España: el dia de la província, a celebrar el 29 de juny, festivitat de sant Pere. Durant me-

JOAQUÍN DE HARO

Les belleses del foc i les reines de les festes dels pobles de la província d'Alacant baixen cap a la plaça de bous d'Alacant. El dia de la província no va brillar tant com esperava el seu creador, Julio de España.

sol, el mateix De España es va dedicar en secret a preparar l'esdeveniment. Va convidar tots els alcaldes de la província i totes les reines de les festes locals per homenatjar-les sota l'eix del dia de la província. La “desfilada provincial”, insituïda en temps franquistes, i reconvertida en mostra de folclore internacional pels anteriors responsables socialistes, retornava com un espectre.

La convocatòria va causar sorpresa general. L'oposició, PSOE i Esquerra Unida, es va trobar de

sobte amb un acte del qual no tenia cap informació i que va qualificar de “retrògrad, passat” i, sobretot, “caprici particular del president”. Al partit de De España, el Partit Popular, tampoc no li va semblar massa bé la iniciativa. La jornada de sant Pere, amb la seua correguda de bous, és tradicionalment la cloenda de les festes de Sant Joan i dóna peu perquè l'alcalde d'Alacant faça un sopar íntim amb la bellesa del foc, la seua cort i la junta coordinadora de les fogueres de Sant Joan. La iniciativa del president de la Diputació va ser vista

nidorm que era aquell mateix dis-sabte i que incloïa una emoció molt més forta que la desfilada de belleses en calessa: la inimitable actuació musical de Jesulín de Ubrique. Al final, tot i que va ser la Diputació la que va pagar els sis milions de pessetes del sarau, a la capçalera de la taula del sopar, De España no tingué cap més remei que compartir protagonisme amb l'alcalde, Díaz Alperi.

Per un Alacant provincial, i virtual. El dia de la província ha estat la darrera iniciativa de De España però no l'única que ha causat perplexitat. Des que va prendre possessió, del càrrec, o fins i tot una mica abans, la seua persona s'ha convertit en font de polèmica. No debades va ser ell qui, camí del palau de la Diputació, va advertir que “hi hauria mesures contra els funcionaris ideologitzats”.

A l'advertència que sota el seu comandament no es toleraven les ideologies, van seguir un seguit de mesures dirigides a donar protagonisme a una institució tan vetusta com la diputació i un ens tan ahistòric com la província. Primer va ser la recuperació de l'escut franquista de la província i la incorporació immediata, en forma de banderí, al cotxe oficial del president. El mateix cotxe, amb el qual el seu assessor i xofer, Francisco Aracil, transporta els fills de De España al col·legi. I després dels símbols visuals vindrien els musicals: la convocatòria d'un concurs per a crear un “himne provincial”. La polèmica desfermada per la iniciativa ha deixat el concurs suspens *sine die* però, quan l'oposició encara no s'havia recuperat, De España tornava a la seua

Primer va ser la recuperació de l'escut franquista de la província i la incorporació, en forma de banderí, al cotxe oficial del president.

com un intent de guanyar protagonisme davant de l'alcalde d'Alacant, Luis Díaz Alperi, també del PP, amb qui viu una callada guerra pel control del partit a la província.

Amb crítiques per totes les bandes, unes més públiques i d'altres més callades, Julio de España no va obtenir l'èxit que esperava. EU i PSOE van decidir no anar a cap de les celebracions i els grans noms del PP convidats, entre els quals hi havia el president de la Generalitat, Eduardo Zaplana, van preferir la final del festival de Be-

amb el repartiment pels col·legis de 155.000 exemplars d'un mapa comarcal de la província absolutament "virtual". La comarca de l'Alcoià es transformava en la "Muntanya", l'Alacantí en Alacant, amb la inclusió de Tibi, i diversos pobles de la Marina Alta, l'Alcoià, o la Vega Baixa eren desplaçats a les comarques veïnes. De Espana va ser ràpid a contestar els que protestaren: "no és un mapa de comarques, és de partits judicials". Però l'encapçalament del mapa no era "partits judicials" sinó "Mapa provincial d'Alacant i les seues comarques" i, a més, diverses veus van manifestar que les particions del mapa tampoc no coincidien amb els partits judicials i que, aquests partits mai no tenien nom propi, sinó el d'una ciutat. De Espana, per fi, no va tenir una altra alternativa que retirar-los de la circulació.

Un metge ben relacionat. Mapes, himnes i banderes són alguns dels punts més visibles de l'obsessió provincialista que domina Julio de España. L'afer del mapa, però, revela que la imatge de la província

que té el president de la Diputació és ben particular. Es tracta, per exemple, d'una província amb una sola llengua: el castellà. L'arribada del nou equip del PP a la institució provincial va significar la retirada immediata de la versió en català del Butlletí Oficial de la Diputació que fins a aquell moment es redactava en versió bilingüe. Segons De Espana, "no hi havia diners" per pagar traductors. Per compensar aquesta mesura, la Diputació va regalar uns llibres en català als diputats provincials i va anunciar un homenatge a l'escriptor Enric Valor que tindria lloc el passat mes de maig. No se n'ha tornat a saber res.

Les decisions de De España, pràcticament les úniques que ha pres la Diputació d'Alacant i les institucions que en depenen, l'han fet, sens dubte, conegut i han compensat la seua trajectòria política anterior que havia estat més aviat discreta. Provenent d'una família benestant de la ciutat (un avantpassat seu va ser alcalde en el darrer terç del segle passat), De Espana va entrar relativament tard en la política i fins l'any 1991, en què va

ser regidor de l'Ajuntament d'Alacant pel PP, la seua activitat es limitava al treball professional com estomatòleg a l'Hospital General Universitari d'Alacant, on era el màxim responsable del sindicat corporatiu de metges, el CESM. Aquesta militància i la seua gran afeció pels bous li donarien els contactes suficients per obrir les portes del PP, on va entrar a finals dels anys 80. En el 93, després de ser regidor, va aconseguir arribar a president provincial del PP com a candidat consensuat entre les diferents faccions que aspiraven a succeir Eduardo Zaplana, que ja era president "regional".

Poc abans de les darreres eleccions autonòmiques, De España va utilitzar els seus contactes per negociar amb els sindicats mèdics que s'havien declarat en vaga contra la gestió del PSOE. La seua intermediació va ser sorprenent perquè el PP encara no tenia cap responsabilitat en el govern valencià i va demostrar que la mobilització dels metges era més política que no "sindical". Les converses de De España van paraitzar la vaga i el preu es va conèixer tan prompte

De Espana envoltat de les belleses i les reines de les festes. El president de la Diputació va aconseguir ser el protagonista.

PREMIS LITERARIS CIUTAT D'ALZIRA 1996

VIII PREMI DE NOVEL·LA
CIUTAT D'ALZIRA

1.500.000 PTES

II PREMI EUROPEU
DE DIVULGACIÓ CIENTÍFICA
ESTUDI GENERAL

1.500.000 PTES

I PREMI BANCAIXA DE
NARRATIVA JUVENIL

1.000.000 PTES

I PREMI DE NARRATIVA
INFANTIL VICENT SILVESTRE

300.000 PTES

TERMINI: FINS AL 12 DE
SETEMBRE DE 1996

DEMANEU LES BASES A
L'AJUNTAMENT D'ALZIRA

PUBLICA: EDICIONS BROMERA

Julio de Espana. Parafernàlia al servei de la província.

el PP va aconseguir el govern de la Generalitat valenciana: el president del CESH al País Valencià, Vicente García García va ser nomenat delegat de la Conselleria de Sanitat a Alacant i un altre membre del sindicat on militava De Espana, Luis Ibáñez, va aconseguir la delegació a València.

La intermediació de De Espana li va donar un prestigi en el Partit Popular que encara no tenia i, davant de Díaz Alperi, que obtenia l'alcaldia d'Alacant, el va catapultar a la presidència de la Diputació. El càrrec, però, no ha aconseguit refermar la seua posició dins el PP, on no deixa de tenir la imatge d'un president provincial "provisional". De fet, en àmbits polítics, es considera que l'home fort de Zaplana a la província és l'alcoià Miguel Valor, un home amb més experiència i que no té els problemes financers que encalquen la imatge de l'alcalde Díaz Alperi, ni els "deliris" que amenacen de convertir De Espana en un personatge còmic.

Però mentrestant, el president de la Diputació s'aferra al càrrec i l'exhibeix per on passa. Protegit pels seus assessors, Francisco Aracil i Jose Pérez (més conegut com "Pepito Larios" perquè era representant d'aquesta marca comercial), homes provinents del món de

les festes alacantines com les fogueres i els moros de Sant Blai, i uns quants guardaespalles, que els seus antecessors no tenien, De Espana ha delegat molt poques parcel·les de poder i exerceix un control molt personal de la institució.

Iniciatives directament inspirades per ell són les ajudes a la promoció de toreros novells o el concurs de disseny i enlairament de milotxes. A més, ha decidit canviar certes herències dels seus antecessors i ha retirat la promoció de les fogueres experimentals i ha convertit la partida pressupostària d'ajudes al "Pla d'igualtat d'oportunitats per a la dona" en "Ajudes a la dona embarassada i a la defensa de la vida".

Per completar la seua visió personal del que ha de ser la política, De Espana ha cobert de secretisme la seua gestió, fins al punt d'obligar el grup socialista a presentar una demanda davant el Síndic de Greuges per ocultació d'informació pública. El PSOE intentava conèixer les estranyes condicions amb què havia estat contractada la nova empresa de seguretat de la Diputació, amb un pressupost més de quatre vegades superior a l'anterior i sense tenir delegació a Alacant, una de les condicions fonamentals segons la plica de condicions. Ara haurà d'esperar la conclusió de la demanda realitzada.

De Espana ha conseguit en només un any tenir un estil particular de fer política, cosa que molts altres polítics no aconsegueixen en tota una vida de dedicació, però a costa de ser protagonista de crítiques, acudits i bromes de tota mena. En la direcció del PP, però, no hi ha hagut cap reacció. Eduardo Zaplana, president de la Generalitat i del PP al País Valencià es va limitar a fer de mitjancer entre De Espana i Díaz Alperi per tal que la lluita protocol·lària entre els dos amb motiu del dia de la província no deixara veure els enfrontaments reals en el si del partit. Aquesta tranquil·litat, encara que siga aparent, augura que De Espana encara pot donar moltes sorpreses més.

Jordi Sebastià